

www.galarna.si

Emer McLysaght in Sarah Breen: *Oh My God, What A Complete Aisling*

Prevod: Ljubica Karim Rodošek

Copyright: © Emer McLysaght and Sarah Breen, 2018

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2019

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: ilustracija Karmen Bajec

Distribucija: Aurora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(417)-31

MCLYSAGHT, Emer

Ah, ta Aisling! / Emer McLysaght, Sarah Breen ; prevod Ljubica Karim Rodošek. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2019
Prevod dela: Oh my God, what a complete Aisling

ISBN 978-961-7076-13-4 (trda vezava)

ISBN 978-961-7076-14-1 (broš.)

1. Breen, Sarah

COBISS.SI-ID 97170689

Emer McLysaght in Sarah Breen

Ah, ta Aisling!

Prevod:

Ljubica Karim Rodošek

I

Oči imam tesno zaprte, toda po svetlobi v sobi lahko ugotovim, da sva povsem očitno zaspala. Usta imam suha, v glavi mi razbija in umiram od žeje. Vse to ni nič presenetljivega, glede na to, da smo včeraj začeli piti že ob dveh popoldne. To je težava s porokami, ki se začno v zgodnjih urah – ob času za čaj so že vsi skrokani, četudi ves večer ne piješ drugega kot West Coast Coolerje¹, tako kot jaz (no, vmes sem spila še tisto Jägermeisterovo bombo v hotelskem baru ...). Da ne govorim, da je trajalo celo večnost, preden so postregli večerjo – v slogu govedina-ali-losos, seveda. Jaz sem se odločila za govedino, a kaj, ko je bila tako obupno žilava, in da je bila mera polna, je še mešana zelenjava bolj spominjala na pire kot na samo nase. Trio slaščic pa je bil božanski.

1 West Coast Cooler – irska pijača, mešanica vina, mineralne vode in sadnih arom (op. prev.).

Ko bo končno prišel moj poročni dan, kadar koli že to bo, sem se že odločila, da se moja poroka nikakor ne bo začela prej kot ob treh popoldne, govore pa bomo imeli zagotovo po hrani in ne prej. Seveda se zaradi tega moj oče ne bo sposoben sprostiti in uživati v svoji govedini-ali-lososu, ampak ne morem si privoščiti, da bi bile punce nadelane, kot so bile včeraj Denisine družice. Eimear Flanagan – ko je bila še otrok, sem jo pazila – sem ob devetih zalotila s čikom v roki, ko je kozlala med cipresami.

Počasi odprem eno oko, zavedajoč se Johnove zajetne teže na postelji ob sebi. Z obrazom obrnjen navzdol tiho smrči in spi kot ubit. Kako tudi ne bi, ko pa je v dobrih dveh urah s koleni predrsal plesišče na glasbo skupin AC/DC in Kings of Leon, s kravato, zvezano okoli glave. Resnično, fantje so tako otročji, kadar se najdejo na kupu. Če ne tekmujejo v tem, kdo bo plačal več rund, potem sami poskrbijo za šov v istem hipu, ko začne igrati bend. Še huje pa je, da so ti dotični fantje iz hurling ekipe Knocknamagh Rangers, in če smo čisto pošteni, so v zelo dobri kondiciji. Zabavajo se lahko dolge ure, pa ne bodo spustili niti kapljice znoja. Nič čudnega, da so okrožni prvaki.

Kristus, Denise je bila božanska. Njen izbor je bil zelo tradicionalen – govorimo o obleki A-linije v slonokoščeni barvi, biserih, čipki, tančici do tal in vlečki, o celi stvari. Frizura pa mi ni bila všeč, to pa samo zato, ker bi se jaz, če bi nosila obleko brez naramnic, odločila za dvignjene lase. Saj ne, da bi sploh

razmišljala o obleki brez naramnic, toda mislim, da moraš delati obleki v prid in ne proti njej, kajne? Drugače pa je bila prelepa.

Družice so nosile nekakšne spet-svetlo-rožnate obleke, kar nikoli in nikdar ne bi bila moja prva izbira za mojo poroko, še posebej ne za poroko januarja, saj so potem roke deklet videti kot vložena govedina – toda vse so bile videti čisto v redu. Sinéad McGrath mi je povedala, da je s pomočjo programa spletne strani Slimming World v treh mesecih izgubila skoraj šest kilogramov, pri tem pa je lahko pojedla testenin in krompirja, kolikor je hotela. Zveni preprosto preveč dobro, da bi bilo res – toda tako suha ni bila videti vse od maturantskega plesa in priznati moram, da me je popadlo ljubosumje, ko sem jo videla, kako se je smukala okoli hrane. Ampak jaz sem zvesta svojim Weight Watchers in svoji vodji Mauri, kamor občasno zahajam že šest let. Sinead sem ravno zadnjič rekla, da ne sme več hujšati – saj ti to, če si presuha, postara obraz. In fantje imajo raje nekaj mesa na kosteh – John mi to vselej pravi, ko dodam na nakupovalni seznam čokoladice Curly Wurly (3), on pa si privoščič svoje Snickerse (12). Kljub temu pa nameravam do poletja izgubiti še kak kilogram ali dva.

Nenadoma opazim uro na svojem mobilnem telefonu in se sunkovito dvignem v sedeč položaj. To ne more biti res, kajne? Telefon vztrajno sporoča, da je ura 10.52. Spomnim se pogovora z ljubko deklenco na recepciji, ki naju je včeraj sprejela: »Bazen je zaprt zaradi prenove. Zajtrk se zaključi ob 11. uri, tudi ob nedeljah. Okoli desete ure je običajno precejšnja gneča,

zato je bolje, da prideta malo bolj zgodaj. Naše klobase so tako dobre, da so bile nagrajene.« Luiza, se mi zdi, da je bila? Ali Leticia? Nekaj takega. Čeprav je hotel Ard Rí oddaljen dobrih petintrideset minut vožnje od drugega skrajnega konca Knocknamangha², ima koristi od uspešne brazilske skupnosti v mestu.

Pograbim telefon, zadaj na vratu se mi naberejo kapljice hladnega znoja. 10.53. Kristus, zamudila bova hotelski zajtrk. Pa samopostrežni bife imajo, da ne omenjam toplih jedi *a lá carte*, kot je povedala Luisa-poševnica-Letitia. Še zdaj lahko slišim njen glas: »Ja, gospodična, zajtrk je zagotovo vključen v ceno.« Sobe smo dobili po zelo ugodni ceni. Prav gotovo je nočitev stala manj kot taksi, ki bi Johna odpeljal domov v Knocknamangh in potem mene v Ballygobbard³. Johnova mama me vedno pošlje spat v sobo za goste, kadar ostanem v njihovi hiši, zato raje spim v svoji postelji, če sem čisto poštena. Mamina kuhana jajčka so okusnejša.

»John,« zašepetam s tresočim glasom. »Mislim, da bova zamudila hotelski zajtrk.«

Hitro, kot Clark Kent smukne v telefonsko govorilnico, se zasučje in se nenadoma spremeni v Supermana. Skoči iz postelje, se v poltemi opoteče in se na hitro osvobodi odvečnih rjuh, ovitih okoli gležnjev. Šokirana sem, kako okreten je. Le šest ur nazaj je z zaprtimi očmi v hotelskem baru prepeval 'Mr.

2 Ime mesta v irščini pomeni grič menihov (op. prev.).

3 Ime mesta v irščini pomeni mesto bardovih ustnic (op. prev.).

Brightside', in če dobro pomislim, sem dokaj prepričana, da je jokal. Šefič Gittons, najboljši obrambni igralec v deželi, je igral akustično kitaro. John obožuje skupino The Killers. Vsi so bili nekoliko čustveni, vključno z mano.

»Saj je vključen v ceno, kajne?« vpraša s hripavim glasom.
»Zajtrk?«

»Ja,« rečem in izluščim noge izpod sedemnajstih odevj in potipam za svojimi kavbojkami.

10.55. Telebnem na tla in se po vseh štirih plazim naokoli, dokler ne zagledam svoje torbe – Orla Kiely, kupila sem jo v trgovini Kilkenny s 50-odstotnim popustom, ker naj bi imela na eni strani madež, toda pri bogu prisežem, da mi ga do zdaj še ni uspelo najti, tudi pri dnevni svetlobi ne. Pograbim svoja oblačila in se skobacam v kopalnico – dva umivalnika, lepa gesta – kjer si John hkrati krtači zobe in s krpo drgne obraz in skuša zadržati bruhanje. Ujamem pogled na lasten odsev – sveta pomagalka, včeraj si niti ličil nisem odstranila, kar je strahovito nenavadno – in se zdrznem. Rjava maskara se mi je razmazala pod modro zelenimi očmi in v kotičkih ustnic imam še vedno sledi šminke. Plast pudra, ki sem ga nanesla pred štiriindvajsetimi urami, je že davno izginila in na površje so ponovno prišle moje pege. Moji lasje so videti kot vranje gnezdo. Róisín Flood v frizerskem salonu Scissors Sisters mi je včeraj uredila običajno poročno pričesko, toda tisto pravo ceno zanjo plačaš naslednje jutro, ko skušaš najti vseh tristo lasnic, za katere dobro veš, da jih je stlačila v lase. V tej hotelski

sobi jih bodo pobirali še cel teden. Pojma nimam, kje je moja obleka – kupila sem jo v trgovini TK Maxx, vsa navdušena, da sem našla številko 40, ki mi je bila prav, in ne številke 42, ki si jo kupujem običajno – toda prejšnji večer se mi je nekako uspelo spraviti v pižamo. Nadvse se bojim, da moje hlače za oblikovanje postave ležijo nekje na tleh. Vem, da Johnu ne bi bilo mar, če bi izvedel, da jih nosim, toda tudi po vseh teh letih, odkar sva skupaj, je dobro obdržati kanček skrivnosti. Z otroškimi robcem si podrgnem obraz – natanko takšni so kot robčki za odstranjevanje ličil, le da so cenejši – in molim, da spodaj ne bom naletela na kakšnega znanca. Pomislim, da so verjetno že vsi odšli. Seveda bi le tepec izpustil hotelski zajtrk.

10.59. V hlapih parfumov Lynx Africa (John) in Clinique Happy (jaz) se izmuzneva iz sobe in zdrviva proti dvigalu, ki – in to je dokaz, da bog obstaja – očitno čaka na naju. Petinštirideset sekund pozneje zakorakava v jedilnico, ki je na mojo grozo in ogorčenje popolnoma natrpana.

Ura je 11.25 in ljudje še vedno prihajajo na zajtrk, v zadregi se pomikajo proti bifeju, kot da imajo časa na pretek. Osebje, očitno navajeno na tovrstno obnašanje, še vedno prijazno sprejema naročila in krožniki, do vrha naloženi s slanino, klobasicami, jajci in fižolom, še vedno švigajo mimo mene, medtem ko se meni začenja obračati želodec. Ne počutim se dobro. Seveda imam tudi jaz na mizi pred sabo obilno napolnjene krožnike – svežo zelenjavo in jogurt, rogljiček, po

naročilu pečeno omleto, čokoladni zavitek, irski zajtrk, kakšne tri litre pomarančnega soka v tistih kozarcih-naprstnikih, ki jih dobiš v hotelih, čeprav so kozarci v Ard Ríju dokaj veliki. Če smo že plačali samopostrežni zajtrk, potem si ga bomo še privoščili, a ne? Toda čutim, da mi postaja slabo. Dimljen losos je bil verjetno slaba izbira. Čez prostor ujamem pogled Sinéad McGrath – kup palačink pospravlja kot nekdo, ki še nikoli ni slišal za sinergijo hrane – in ji pomaham. Njena poroka je bila manj kot leto dni nazaj. Na krožnik si bo morala naložiti še nekaj hitro prebavljive hrane, sicer bo pozneje obžalovala tiste kalorije. Kerry in Upda ni videti nikjer.

Poleg mene se John loteva izplena svojega drugega pohoda do bifeja. Vedno je najsrečnejši, kadar jé. Videti je tako ljubek, da si ne morem kaj, da ne bi iztegnila roke in mu ljubeče stisnila dlani. Njegovi temnorjavi lasje so ponekod sprijeti, toda še vedno je videti dobro. Če si visok in imaš en dan staro strnišče kot on, si lahko vedno videti dobro. Belo majico s kratkimi rokavi ima oblečeno narobe, to sem pravkar opazila – kakšen klovn. In tako je skrokan, da ima otečene oči. Kljub temu pa je luštkan. Ko se ga dotaknem, dvigne pogled s svojega sendviča s klobasicami in vprašujoče dvigne obrvi.

»Nič,« rečem narejeno sramežljivo. »Ravno sem razmišljala – pomisli – to bi lahko bila midva čez kakšni dve leti.«

Obrvi dvigne celo še više.

»Tukaj, v prijetnem hotelu, dan po poroki,« razjasnim in ga pogledam naravnost v oči. »Samo da bi to bila *najina* poroka,«

dodam in pogledam proti vratom, skozi katera ravno stopa nevesta, ki je videti nekoliko bolj zdelana, oblečena v modro in rumeno majico Knocknamangh Rangersov, na kateri je na hrbtu nad Liamovo številko 8 napisano 'Gospa Kelly'. Darilo družic, kot mi je včeraj pri šanku povedala Sinéad. Podarile so ji jo na dekliščini. Jaz nisem bila tam, ker je ravno takrat moja prateta Breda praznovala devetdeseti rojstni dan.

Začutim kanček ljubosumja, ko opazim, kako se vsi zdrenjajo okoli Denise. Z Johnom sva dejansko par osem mesecev dlje, kot sta ona in Liam, in onadva sta se zaročila že pred dvema letoma. Midva pa še niti ne živiva skupaj. Saj ne gre za to, da ne bi bila zadovoljna s tem, kako stvari stojijo med nama – ker sem; le da sem vedno mislila, da se bodo stvari odvijale nekoliko hitreje, saj sva skupaj že sedem let. Poleg tega sva bila samo v zadnjem letu že na treh porokah – na vseh so se poročili člani ekipe Rangersov – zato s poroko ne bi ravno odkrivala tople vode ali česa podobnega.

»Morda nekoliko več kot 'kakšni dve leti',« se zakrohota John, se ponovno posveti klobasicam in me predrami iz transa. Skodelico dvignem kvišku v znak, da želim več čaja. Irskega seveda.

»Kaj si mislil z več kot dve leti?« vprašam in skušam obdržati lahkoten ton.

»No, saj se nama ne mudi, kajne? Jaz jih imam devetindvajset, ti jih imaš komaj osemindvajset. Po današnjih merilih bi bila

otročka nevesta,« doda s praznim smehom in razprši drobtinice toasta po belem platnenem prtju.

»Denise je stara sedemindvajset,« tiho odgovorim. »Ni obiskovala dodatnega izbranega letnika⁴. Mislila je, da je to zgolj izguba časa in da bi tako izgubila rutino študija – pravzaprav je ves čas govorila o tem ...«

Pustila sem, da so besede zvodenele, in spustila pogled na svoj krožnik, poln drobtinic rogljička, da ne bi videl, kako so se mi oči napolnile s solzami. Ne morem jokati tukaj, v prostoru, polnem deklet, s katerimi sem hodila v šolo, in fantov iz hurling ekipe. Tega nikoli ne bi preživela. In nočem se spustiti v prepir glede poroke v jedilnici presnetega hotela Ard Rí. Saj se niti oprhala nisem.

»Pohiti – ob pol enih se moramo odjaviti in rada bi se umila, preden greva. V kopalnici sem opazila, da imajo mila in šampone in vse ostale kopalniške potrebščine znamke Crabtree & Evelyn, in tega ne bom zamudila,« rečem, vstanem in prtiček odvržem na stol nekoliko siloviteje, kot sem želela.

Ob 12.31 speljujeva z dovoza. Ozračje med nama v avtomobilu je nekoliko toplejše, kot je bilo v obednici, toda še vedno je čutiti nenavadno napetost, ki visi naokoli kot silovit smrad.

4 Na Irskem je dodatni letnik neobvezno ali obvezno (odvisno od šolske politike) dodatno leto šolskega programa, ki ga je mogoče obiskovati po uspešno zaključenem srednješolskem šolanju (op. prev.).

Ko prispem domov, najdem očka, ki je zaspal med oddajo *The Sunday Game*, v naročju pa mu leži zvita oranžna kepa. Maček je pravzaprav Paulov, toda ker je moj mlajši brat pred štirimi meseci odpotoval v Avstralijo, sta očka in Tiger skovala čudaško vez. Oba se namreč rada igrata z ognjem in se želita izogniti maminim nenehnim vprašanjem. Ko sežem po daljincu, ga prebudim, čeprav nisem povzročila nobenega hrupa.

»Nikar ne preklaplaj, vsak čas se bo začel drugi polčas,« zamomlja in se vzravna v stolu in si popravi očala. »Kako pa je ta presneti maček prišel v hišo?«

Presenečenega Tigra strese na tla in ta odkoraka ven ter me srepro gleda, kot da sem jaz kriva – kar pravzaprav sem.

»Že pred minuto so se začeli podaljški,« povem in pokimam proti TV-ju. »In spal si kot ubit. Mar ni čudno, kako se ta presneti maček vedno priplazi v hišo, kadar mene in mame ni doma? Gotovo ima ključ.«

Pretvarja se, kot da me ni slišal. Jagenjčki se bodo letos skotili bolj zgodaj in verjetno je bil zato pokonci vso noč. Moral bi biti v postelji, ne pa da nerodno spi v naslonjaču. Zdaj je že nekoliko prestar za vse to in ni več sposoben za kaj takega. Šopi las pri sencih in ušesih so mu zelo posiveli in njegova koža, običajno zagorela, ker je veliko časa preživel na prostem, je nekoliko voščena in bleda. Mama ga bo oštela, ker je na svojih rjavih delovnih hlačah in volnenem starem delovnem puloverju

(vsi njegovi delovni puloverji so svoje življenje začeli kot božični puloverji in so postali delovni puloverji, potem ko so vrsto let zasedali vrh nekakšnega cikla udobnih oblačil) v hišo prinesel pol bale sena.

»Kako je bilo na poroki? Mama je rekla, da je bila Denise lepa. In fantje iz Knocknamangha so pred cerkvijo držali častno stražo za Liamu? To idejo so ukradli nam, veš,« pove.

Očka vselej z največjim veseljem omenja 'legendarno' (njegov izraz) rivalstvo med Balygobbardom, kjer živimo mi, in Knocknamanghom, našim najbližjim krajem, ki leži kakih deset kilometrov stran po zavitih podeželskih cestah. Poleg tega sta oba kraja zaspani majhni vasici, skoraj identični za neizkušeno oko. Mi imamo skavtsko društvo, oni pa imajo knjižnico. Leta 2001, ko smo dobili kitajsko restavracijo z dostavo hrane na dom, smo bili zelo vznemirjeni, toda malo pozneje so nas spet prehiteli, ko se je v Knocknamangh priselila skupina Brazilcev in odprla dom za starejše občane.

Scena je vsem dobro znana. Obe vasi imata eno glavno ulico in obilico pubov. Hurling moštvi igrata med seboj na skoraj vsakem okrožnem finalu, tekmovanje pa se pogosto prelije z igrišča v vsakodnevno življenje. Kot rezultat tega naju oče z Johnom vidi kot nekakšna sodobna Romea in Julijo, toda z malo manj samomori in nekoliko več večerij-plesov, ki jih prireja GAA. V očkovih mladostniških letih je družčina iz Knocknamangha začela Ballygobbard imenovati

Ballygobackwards⁵ in nato BGB, kar se je prijelo med vsemi, celo med nami, prebivalci BGB-ja. Knocknamagh jo je veliko bolje odnesel, kar se tiče okrajšav, saj ga vsi preprosto imenujejo 'Knock', čeprav jim večkrat navržejo, da jih lahko 'reši samo čudež', kot recimo njihovo istoimensko slavno letališče ali prikazovanje device Marije.

»Oh, očka, boš že nehal s tem? Čisto sem povožena.«

»Ja, vidim. Si jedla govedino? Je bila pozna? Pristavil bom kotliček.«

»Ja in ja,« rečem, z nog zbrcam čevlje in pograbim blazino. »Boš prinesel še nekaj piškotov? Mama ima povsod naokrog skrite ostanke piškotov od božiča.«

»So kje skriti piškoti? Saj sploh ne vem, kam naj pogledam – to je domena tvoje matere,« reče in se napoti v kuhinjo, da bi najprej preveril ameriško pločevinko s piškoti, za katero sva bila prepričana, da je v njej shranjen pribor za šivanje. Izkazalo se je, da jo je mama uporabljala kot nekakšno dvojno zavajanje, da bi vse 'dobrote' skrila pred nami. Tako dobra je bila pri skrivanju priboljškov, da sem pred dvema tednoma v multipraktiku našla zavoj čokoladnih bombonov iz leta 2012. Toda to njeno potuhnjeno potegavščino sva obrnila sebi v prid, saj sva jih kljub temu pojedla.

Preletim televizijske kanale. Kot običajno ni nič pametnega, zato preverim, ali imamo posneto kakšno epizodo *Sončnega*

5 Mesto gre nazaj (op. prev.).

zaliva, da bom na tekočem. In zadetek, tam so – zato izberem eno in se udobno naslonim.

»Ah, Aisling⁶, to sem že gledal,« reče očka, ko prispe s pladnjem, obloženim z velikimi božičnimi piškoti. »Shranjene jih je imela pri mačji hrani. Z nogo premakne mizico. »Ne, nikar se ne premikaj – bog ne daj, da bi porabila kakšen atom energije.«

»Ha, ha,« rečem in sežem po glaziranem obroču (4 točke⁷, toda k vragu z njimi po zajtrku, ki sem ga pravkar imela), očka pa napolni mojo najljubšo skodelico, ki mi jo je podarila Majella tisto leto, ko sem odšla v oddaljeni Donegal, povsem irski kraj, da bi tam izpilila svoje irske glagole, ona pa je bila v hišnem priporu. To je ena tistih Forever Friends skodelic. Nori sva bili na Forever Friends.

Za zapriseženega kmeta je očka skromno mahnjen na mila, še posebej na tista avstralska. Mislim, da delček njega hrepeni po kančku eskapizma. Medtem ko ves dan premika ovce in drobnico sem in tja, ni deležen prav veliko glamurja.

»Ais, zelo tiha si,« reče, z očmi, prilepljenimi na televizor. »Zakaj pa se tako kislo držiš, ti je muha padla v kosmiče?«

6 Aisling je irsko žensko ime, ki pomeni sanje, privid (op. prev.).

7 Pri družbi Weight Watchers, ki ponuja različne proizvode in storitve kot pomoč pri zdravih prehranjevalnih navadah, so razvili sistem točkovanja posameznih živil glede na vsebnost kalorij, sladkorja, nasičenih maščob in proteinov (op. prev.).

Kot da bi kdo pri zdravi pameti v hotelu za zajtrk izbral kosmiče.

»John me spravlja ob živce.« Besede mi z jezika zletijo bolj po nesreči. »To jutro je bil malo zoprn.«

»Je imel mačka, kajne? Knockovski fantje ne prenesejo alkohola, to sem ti že tolikokrat povedal.«

»To, poleg tega pa je navrgel še, da je to, da bi se midva v bližnji prihodnosti poročila, za lase privlečena zamisel.«

Očka odloži svojo skodelico in seže po rožnatem piškotu. »Za lase privlečena? Potem ko sta skupaj že sedem let? Toda Denise in Liam sta se zaročila pred dvema letoma, par pa sta postala pozneje kot vidva.«

»Vem, to sem mu tudi jaz rekla,« napol zavpijem.

»Bi rada, da se pogovorim z njim? Videl je puško,« se očka nasmeje in vem, da je v tem približno dva odstotka resnice.

»Kristus, očka, samo to mi še manjka – poroka pod prisilo.«

No, vsaj poroka bi bila.

2

Prava muka se je po veseljaški poroki in januarskem mrazu, zaradi katerega vse skupaj poteka še počasneje, vsako jutro skobacati iz postelje, se spraviti v avto, da pridem ob devetih v pisarno v Dublinu. Očka je po navadi že ob prvem svitu pokonci in s toplo vodo poliva vetrobranska stekla mojega avtomobila, da bi pregnal zmrzal, ki se je tam nabrala čez noč.

Ko v petek zjutraj prispem na delo, sem že povsem pripravljena na vikend. Vožnja od BGB-ja do PensionPlusa v Ballsbridgeu traja petinšestdeset minut, če ti je promet naklonjen. Ušesa imam vsako jutro prilepljena na radijsko postajo, ki sporoča novice o prometu. Pisarna sama ni vredna, da bi se o njej razgovorila, ampak ker so nam za ohranjanje toplote vedno na voljo brezplačni čaji in piškoti, se ne pritožujem. Všeč mi je delovno vzdušje v mestu in zelo priročno je, da si med odmorom za kosilo lahko privoščim celo nekaj grižljajev.

Blagoslovljeni smo z mestnim parkiriščem pod pisarno in zelo so pošteni, da dajejo prednost ljudem, ki se v službo vozijo od daleč. Jaz sem si oznako za svoj parkirni prostor laminirala, za vsak primer.

V tem trenutku sem povsem zatopljena v pokojninsko shemo ene izmed strank – ni počitka za zlobne pokojninske uradnike. To jutro me čaka še ogromno dela. Računalnik sem vključila ob 8.59 in že sem pripravljena, da se zakopljem v delo. Mislim, da si bom svojo poznodopoldansko skodelico privoščila nekoliko bolj zgodaj kot po navadi – to bo bolj zgodnjejutranja skodelica čaja. Iz mamine zaloge v loncu na pritisk, skritem pod kuhinjskimi krpami, sem izmaknila dve čokoladi Cafe Noir, o katerih razmišljam, odkar sem zapustila BGB. Prijelo me je, da bi ju pojedla kar v avtu, tako divja lakota me je popadla (to jutro sem pojedla en žitni piškot), toda vedela sem, da bom ob čaju pojedla še več piškotov in bom že samo s tem zaužila dnevno dovoljeno količino kalorij, zato sem se zadržala. Skoraj sem se zgrudila, ko sem prejšnji teden ugotovila, da sem narobe izračunala, koliko kalorij ima polnjena čokoladica, zato skušam biti od takrat nadvse pridna in skrbna.

Z enim očesom motrim svoj telefon in čakam, da se mi bo javila Majella. Sumim, da je prejšnji večer s sostanovalci končala pri McGowanu. Preprosto vem, da se ni mogla upreti skušnjava četrtkovih večernih vrčkov piva, četudi se bo takoj zjutraj morala soočiti z razredom devetindvajsetih učencev. Sveto mi je prisegla, da gre samo *ven* in ne *ven ven*. To je pomembna